

ban elő is kell segíteni, nem lehet többé kitérni a folyton fejlődő gazdasági élet követelményei elől a halászat terén sem. E tekintetben legfőképpen a törvénynek a halászati tilalomról szóló III. fejezeténél szükséges a módosítás. Annak idején, amikor a törvény készült, a vizek halászatilag való művelése még tisztán ismeretlen fogalom volt s a halállomány védelmét célzó tilalmakat jónak látták lehetőleg szigoruaknak megszabni s minden részletükkel a törvénybe foglalva, mintegy nagyobb súlyt adni azoknak. Ezzel azonban oly merevséget hoztak be a tilalmakba, amely ma már tényleg gátolja sok tekintetben az intenzív munkát, eltekintve attól, hogy a tilalmak némelyike az újabb kutatások alapján meg sem okolható többé és a törvényt végrehajtó hatóságokat igen kényes helyzetbe hozzák, mert amikor a törvény rendelkezéseitől nem tekinthetnek el, kénytelenek az okszerű gazdálkodás szabályát megsérteni.

Felismerték ezt már több külföldi államban is s azok modern halászati törvényei a tilalmakról mindenhol csak általánosságban szólnak, a részletek megállapítását a rendeleti utra utalják, amikor is a hely, az idő s egyéb tényezők szerint változó körülmények mindig figyelembe vehetők, úgy, hogy a halállomány kellő védelme mellett a halasvizek lehető jó és gazdaságos kihasználásának is meg van a lehetősége. Megemlíthetem e tekintetben a mintaszerűnek elismert 1908. évi augusztus 15-iki bajor és a legújabb keletű 1916. évi május 11-iki porosz halászati törvényeket.

A törvény említett III. fejezetének módosításánál az a főelv szolgált irányadóul, hogy a haltermésként jelentkező, fogyasztásra való piacképes hal fogása lehetőleg kevésbé korlátoztassék, az ivadék védelme azonban a lehető leghatékonyabban biztosíttassék. A törvénybe tehát csak azok az abszolút kizárandó halászati módok tilalma vétetett fel, amelyekkel az ivadékot is elpusztíthatják, a többi tilalom megállapítása rendeleti utra terelgetett; ezen az uton mindig módjában lesz a hatóságoknak mérlegelni, hogy milyen mértékben alkalmazza azokat. Mentől nagyobb valamely vizszakaszon a halászati üzem fegyelmezettsége s okszerűsége, annál enyhébbek lehetnek a korlátozások; ellenkező esetben azok szigorításával kell a nemzeti vagyon részét tevő halállomány fentartását közérdekből biztosítani.

Ezzel kapcsolatban azonban gondoskodni kell a törvényben arról is, hogy az intézkedő hatóság a közvetlen felügyeletet a halászati üzemek felett gyakorolhassa.

Kiegészítést igényel a törvény az ártéri, illetőleg hullámtéri halászat ügyének rendezésével is; azzal áll kapcsolatban az ott lévő mélyedésekben (kubikgödrökben) megrekedő halivadék megmentése, aminek hazai viszonyaink között közismert nagyszabású árvédelmi munkálatainkkal összefüggésben szintén döntő befolyása van vizeink halállományának fentartására.

Közvizeink halászatára egyáltalán nagyon hátrányosan hat az, hogy a halak természetes szaporodására alkalmas helyek, legfőképpen az árvédelmi munkák következtében megfogytak; ha azután hozzávesszük még azt, hogy az időjárás és áradás szeszélyeitől is mennyire függ az ivás sikere, nagyon is megokolt, hogy e vizek mesterséges népesítését törvényes eszközökkel is elősegítsük különösen olyképp, hogy a vizek mentén arra alkalmas területeken ivadéknevelő telepek létesítését lehetővé tegyük s e végből az arra alkalmas területeknek — megfelelő kártalanítás mellett — szolgálommal való terhelését megengedjük.

A termelés fokozása érdekében a különálló s halá-

szatilag egységesen kezelt tavakon meg kell adni a módot a belterjesebb művelésre azzal, hogy megfelelő feltételek mellett a halászat gyakorlásában szabad kezet biztosítsunk a jogtulajdonosoknak.

Elő kell segítenünk a mesterséges viszonyok között létesített tógazdaságok térfoglalását is, mert hazai viszonyaink között a halászat a többtermelés nagyon jelentős és valutáris szempontból hálás tényezőjének bizonyult, miután termékei külföldi kivitelünket is növelik.

Szabatosan kell meghatározni a halászati jog fogalmi körét is, mert az az eddigi törvényből egyáltalán hiányzott és kifejezést kell adni ebből folyólag is a nyílt és zárt víz közötti különbségnek.

Végül a büntető határozatok is igényelnek változtatást; egyrészt formailag a törvény III. fejezetének módosítása következtében, másrészt tartalmilag is, hogy a büntetés a törvény tételes rendelkezései ellen vétőket megfelelő hatékonysággal sujtsa. E végből a halászati kihágások büntetésénél szükségesnek mutatkozik a pénzbüntetés mellett az elzárás alkalmazása is. Ki kell mondani azt is, hogy a jogosulatlan halfogás bizonyos esetekben hallopás.

Végül megemlítem, hogy a halászejegyre vonatkozó rendelkezések tekintetében a köztudatban több helyen tévesen kialakult nézetek megszüntetése végett szabatos és minden kétséget kizáró intézkedésre volt szükség.

Ezek azok a főbb nézőpontok, amelyekből kifolyólag a halászatról szóló törvény kiegészítése és módosítása, az életbeléptetése óta eltelt hosszú idő gyakorlati tapasztalatai szerint, a további gazdasági fejlődés érdekében szükségesnek mutatkozik.

(Folyt. köv.)

A halászejegy.

Irta: Répássy Miklós.

A halászejegyre vonatkozólag az 1888 : XIX. t.-c. nem tartalmazott eléggé határozott és világos rendelkezéseket. A halászat gyakorlásáról szóló II. fejezetben a 8. §. kimondja, hogy: „Aki halászni akar, halászejegyet váltani és azt halászás közben magával vinni köteles.”

A törvény azonban adós maradt annak a megmagyarázásával, hogy mit kell érteni azon a kifejezésen: „Aki halászni akar — .“ Ebből aztán következett az a furcsaság, hogy a törvény életbeléptetését követő gyakorlatban pl. a rákászathoz megkivánták a *halászati* jogosultság kimutatását, de már a halászejegy váltását szükségesnek nem tartották. Ezt legjobban igazolja a halászatról szóló 1888 : XIX. t.-c. Herman Ottó és dr. Imling Konrád által magyarázott Ráth Mór-féle kiadásában a 8. §-hoz fűzött jegyzet utolsó mondata.

Ez a jegyzet bizonyára a törvény indokolására támaszkodva azt is kifejti, hogy a halászejegy körüli intézkedések a *jogosulatlan halászat* ellenőrzésének szempontjából szükségesek. De éppen abból a szempontból volt nagyon hátrányos, hogy valaki rákászhatott halászejegy nélkül is. A törvényben ugyanis a halászat ellenőrzése tekintetében csakis a 9—10. §§. intézkednek, vagyis csupán a *halászejegy előmutatásának* kötelezettségét írják elő. Ha tehát valakit a 9. §-ban felsorolt ellenőrző közegek a vizen értek, de az kijelentette, hogy ő csak rákászik, akkor, hogy úgy fejezzük ki, hatáskörük megszünt s békében hagyták az illetőt, habár az esetleg igen ügyes olyan orvhalász volt is, aki csupán kézzel dolgozott. Ilyen orvhalászok pl. a pisztrángos patakoknál mindennaposak voltak.

A halászejgy körüli zavart még tetézte a törvény végrehajtása tárgyában kiadott 5000/1889. sz. rendelet. Ez a rendelet a 6. §-ban kimondja, mintegy kibővítve a törvényt, hogy: „Aki akár nyílt-, akár zárt vizeken halászni akar — halászejgyet váltani — köteles“. Viszont a 10. §. második bekezdésében meg azt magyarázza, hogy: „A halászejgy a halászatnak a halászati törvény által meghatározott módok és korlátok között leendő gyakorlására jogosít.“ Ez nyilvánvalóan ellenmondás a 6. §-sal szemben, mert a törvény a zárt vizekre kimondja, hogy azokban a halászat a halászatra jogosult által korlátlanul gyakorolható“. Zárt víznél tehát sem meghatározott módokról, sem korlátokról szó nem lehet, ebből a nézőpontból ennél fogva zárt vizeknél a halászejgynek semmi értelme nincs.

A halászatról szóló törvény novellája (1925. évi XLIII. t.-c.) már egészen tiszta helyzetet teremtett a halászejgyet illetőleg. A novella 2. §-a mindennek előtt meghatározza, hogy a halászás alatt a halmak, ráknak valamint más hasznos víziállatnak halaszvízből való fogását kell érteni. Tehát kétséglelen, hogy a rákászáshoz is kell halászejgy, de kell pl. a béka fogáshoz is, ha ennek a szakasznak utolsó bekezdése alapján a földmívelésügyi miniszter rendelettel a békát is hasznos vízi állatnak állapítja meg.

De a novellának ez a 2. §-a még más igen fontos dolgot is tisztáz. Az első bekezdés szövegében kifejezetten csak a nyílt vízről beszél s minden félreértést elkerülendő zárjelben idézi az eredeti törvény idevonatkozó 14. §-át. A második bekezdés végső mondatában azután, amikor a halászást magyarázza, azt a jelen §. első bekezdésére való utalással teszi, amiből magától értetődik, hogy ez a magyarázat csakis nyílt vizekre vonatkozik.

Hozzátehetjük azonnal, hogy nagyon helyesen. Mert zárt vizekben, ahova a mesterséges halastavak is tartoznak (1888 : XIX. t.-c.) a legtöbb esetben egészen más maga a halfogás is, de meg a haltermés kezelése is általában egészen más munkákat foglal magában, mint a nyílt vizeknél. Ezt bővebben magyarázni, igazán csak nagyon laikusoknak szükséges.

Ha már most figyelembe vesszük a novella 2. §-ában foglaltakat, akkor a halászejgy dolga tisztán s világosan áll előttünk. A régi törvény megmaradt és érvényben levő szakasza kimondja, hogy aki halászni akar, az halászejgyet váltani köteles. Ez a novella 2. §-ának szem előtt tartásával, most már csak nyílt vizekre vonatkozhat, de ott aztán nemcsak a halfogás esetén, hanem minden hasznosnak megállapított vízi állatnak fogása esetén, tehát rákászás esetén is alkalmazandó.

Lehet, hogy az első hallásra némelyek részéről bizonyos aggodalmakat fog felkelteni. Ezek az aggodalmak csak két nézőpontból merülhetnek fel.

Először arról lehet szó, hogy a halászejgyek korlátozása révén az állam jövedelme csökken. Erre azonban egész tisztelettel meg kell jegyeznünk, hogy az államnak semmi jogcíme nincsen arra, hogy a halászejgy révén jövedelemre számíton. Ez a kérdés annak idején mikor a halászati novella tervezete az érdekeltség s a minisztériumok részéről tárgyalás alatt állott, teljesen tisztázódott. Eredetileg ugyanis arról volt szó, hogy halászejgyről rendelkező szabályok megszegését hasonlóan a vadászejgynél alkalmazott eljáráshoz, jövedéki kihágásnak kellene minősíteni. Akkor az igazságügyminisztérium kifejtette, hogy semmi elfogadható alapja nincs annak a felfogásnak, mintha a halászejgy ugyanolyan megítélés alá esnék, mint a fegyver-adóról és a vadászati adóról

szóló 1883 : XXIII. t.-c. 25 és következő §-aiban szabályozott vadászejgy, mely az idézett törvénycikk 25. §-a értelmében arra szolgál, hogy a vadászati adó lefizetését tanúsítsa.

A halászejgy rendeltetése ezzel szemben nem az államkincstár pénzügyi érdekeinek a megvédése, hanem annak ellenőrzése, vajjon olyan egyén foglalkozik-e a halászáttal, akinek arra kellő jogosultsága van. A halászejgy csak annyiban érinti a kincstár érdekeit, amennyiben az után bélyegilletéket kell leróni, — mint akármilyen természetű igen sok más okirat után is. — Az erről az oldalról jövő aggodalmat tehát el kell ejteni.

Más részről aggodalom támadhat amiatt, hogy most már a zárt vizeknél és a zárt vizek módjára halászható vizeknél (Halászati novella 5. §.) a halászejgy nélkül halászők nem esnek büntetés alá s így e vizeken az orvhalászat majd elharapódzik. De az aggodalom sem helytálló többé, mert a novella ezeken a vizeken a jogosulatlan halászatot lopásnak minősíti, tehát összehasonlíthatatlanul szigorubban torolja meg e vizeken a halászatot a jövőben, mint ahogy történt az a múltban. E mellett a megtorlás mellett igazán számba nem jöhet a halászejgy nélkül való halászásra, mint kihágásra kiszabott büntetés. Ennek a megkülönböztetésnek kifejezést is ad a novella „büntető rendelkezések“ című fejezete. Annak első §-a, a novellának 19. §-a először is elintézi a zárt vizekből vagy a zárt vizek módjára halászható vízből való jogtalan halfogásokat. Aztán szól csak a következő §. a, novella 20. §-a, a halászejgy körüli visszaélések megtorlásáról.

Mindezekből tehát nyilvánvalóan következik, hogy törvény végrehajtása tárgyában kiadandó új rendeletbe már csak az vehető be, hogy aki nyílt vizen halászni akar, az tartozik halászejgyet váltani.

Kezdő sporthorgászoknak.

Irta: báró Szurmay Sándor, ny. gyal. tábornok.

Most az egyszer nem horgásztársaimhoz szólok valamely szakkérdésben, hanem szólok mindazokhoz, akik kor, nem, foglalkozás és vagyoni helyzetre való tekintet nélkül oly víz mellett laknak vagy hosszabb időre oly víz mellé kerülnek, melyben bármily fajú vagy nagyságu hal van, mely víznél tehát e nemes sportnak élhetnek. De szólok legelsősorban azon szülőkhöz, akiknek iskolába járó gyermekeik vannak, kiket egy iskolaéven át agyon-sanyargattak az iskolákban és kiknek módjukban áll az, hogy az iskolai szünetre családotul valamely vízmenti helyen pihenésre visszavonulhasanak. De szólnak soraim a nyári szabadságukat ily helyen töltő mindenrendű szellemi munkásoknak is.

Azokkal szemben, akik néha-néha látván egy-egy horgászt a víz mellett és ez alapon véleményt alkotnak maguknak e sportról és azt rendesen „unalmasnak“ mondják, hangosan hirdetem, hogy a sporthorgászat nemcsak egyike a legegészségesebb sportoknak, hanem egyuttal egyike a legtöbb gyönyörűséget és abszolút szellemi pihenést nyújtóknak is. Nem alábecsülendő e sport értéke abból a szempontjából sem, hogy teljesen eltereli hiveit más, semmikép sem ajánlható szórakozástól is és hogy közgazdaságilag a haltenyésztés tekintetében sem alábecsülendő tényező.

Ezeknek alátámasztására szolgáljanak a következők:

Ezelőtt vagy húsz esztendővel egy fiatal, de veszélyes betegség kezdetével küzdő urinőt ismertem

meg, akinek orvosai állandóan jó levegőben való tartózkodást és pihenést javasoltak. Mivel jó halas víz mellett töltötték az évnék nagy részét, ajánlottam neki a sporthorgászatnak azon nemét, melynél helyben ülve akár reggeltől estig pihenhet pormentes szabad levegőn a víz mellett és ezzel egyúttal nemcsak sok öröme is lesz, hanem rövid idő alatt a lelki depressziótól is megszabadul, ami már nagy nyereség. Egy-két napi gyakorlati utmutatás után oly passzióval és sikerrel horgászott, mint minden más ember, aki ennek a sportnak a titkaiba közelebről bepillantott. Teljesen visszanyerte egészségét, szép gyermekei vannak és a sporthorgászat terén szak tekintéllyé fejlődött, azt szenvedéllyel űzi ma is, gyakorolni fogja bizonyára élte végéig.

A szenvedély az egyetlen veszedelem, mely a sporthorgászt környékezi. Ezért csak erős, szilárd jellemű és kötelességtudó embereknek való. Aki nem az, avagy amugy is munkakerülő hajlammal bír, az ne legyen sporthorgász, mert igen könnyen elhanyagolja munkáját, családját és e szenvedély elviszi a vízhez akkor is, amikor dolgoznia kellene. Csudálatos a halas víznek a vonzóereje, mely rabjává teheti nemcsak a cigányt, de a munkást, a mesterembert, a diákot és a tisztviselőt is épp úgy, mint a nagy urat vagy államférfit. Ne higyjük, hogy a cigány azért van egész nap a folyó partján, hogy a fogott halat eladhassa, mert az csak kellemes mellékize a dolognak. A szenvedély viszi oda akkor is, ha már tiszter megbüntették orvhalászat miatt. Éppen olyan, mint az orvvadász, aki szintén nem tisztán a vadhus kedvéért járt a tilosban.

De űzi a legtöbb ember Angliában és a tanulóifjúsággal együtt kereken tízmillió ember Amerikában a sporthorgászatot, ami egymagában is elég bizonyíték a mellett, hogy nem lehet utolsó dolog ez a sport és hogy a sporthorgászoknak van igazuk, amikor azt állítják, hogy az Isten jó kedvében eszelte ki a horgászatot. Angliában hétszáz éves, Németországban talán kétszáz éves irodalma van a horgászatnak, amiből azt látjuk, hogy képzett emberek is szeretettel karolták föl és szépnek, nemesnek találták évszázadok óta ezt a sportot. Hazánkban tudtommal a horgászatról magyar nyelven írott egyetlenegy kézikönyv sem látott eddig még napvilágot. Irodalmunk még éppen nincs. Tudtunkkal Herman Ottó az egyedüli, aki eddig egy, a sporthorgászzal kapcsolatos történelmi emléket a XVI. század derekának idejéből ásott ki Nádasdy Tamás nádor levelezéséből, megemlékezvén „A Magyar Halászat Könyvé”-ben * arról, hogy a nádor, ki egyébként lelkes tógazda, vagyis haltenyésztő is volt, feleségével együtt kijárt a pisztrángos patakokhoz és horoggal fogták a nemes prisztrángot, melyet felesége a természet ölen mindjárt el is készített fogyasztásra. Nádasdy Tamás nádort tekinthetjük tehát a magyar sporthorgászok gyakorlati uttörőjének. Sajnos, nem sok hive akadt az azóta eltelt évszázadok alatt, mert alig becsülhetjük a hazánkban élő magyar sporthorgászok számát többre, mint néhány száz emberre. Mégis legujabban örvendetes javulást látunk e téren. Néhány tollforgató lelkes sporthorgász az e tárggyal foglalkozó cikkeit elhelyezi a „Nimród Vadászujság”-ban és a „Halászat”-ban, no meg van már „Sporthorgászat”, című lapunk is, melyet a budapesti horgászó egyesület ad ki nagy ritkán, a szerint, amint szerény anyagi eszközei épp megengedik. Eddig, sajnos, csak négy száma jelent meg és azokat is csak az egyesület tagjai kapták.

Közgazdaságilag a sporthorgászok szaporodása szegény hazánk halálománynának emelését, tehát a nemzeti

* L. I. kötet 110., III. és 141. lapját.

vagyon gyarapodását jelenti. A sporthorgász ugyanis nemcsak fogja a halat, hanem okszerűen, igaz szeretettel óvja is, lévén ez saját érdeke. Ebben a tekintetben érzi-lete teljesen azonos a korrekt vadász érületével. Ő az orvhalászokkal szemben a halas vizek legjobb csendőre, aki biztos kézzel lefűleli a tettenért orvhalászt. Kicsiny országunknak oly sok folyó- és zárt vize van, melyben a szárnyas vízi vadnak eledelül szolgáló apró szeméthalon kívül legfőlebb néhány csuka van, holott ezen vizek legtöbbje nemesebb halak (ponty, süllő, harcsa, compó) életfeltételeit is teljes mértékben kielégíti. Egészen biztosak lehetünk abban, hogy a sporthorgászok szaporodásával párhuzamosan ezen parlagon heverő és ki nem használt vizek település útján benépesítettének ezen nemesebb halakkal, mert az a sporthorgász, aki ilyen vizekhez hozzáférhet, minden erejét és energiáját ezen cél szolgálatába állítaná; csak ez uton biztosíthatja sportjának élvezetesebbé tételét.

Ezer okunk van tehát a sporthorgászat terjesztésére, hiveinek szaporítására.

Kövessük az amerikai és az angol szülők példáját, akik már gyerekkorban nyomnak horgot a fiatalság kezébe, nehogy úgy járjunk, mint számos magyar horgásztársunk, akik csak éltük alkonyán karolták föl ezt a sok gyönyörűséget nyújtó egészséges szórakozást. Épp a minap fakadt ki egy öreg horgásztársam, aki csak nagyon előhaladott korban lett sporthorgász, hogy miért nem kezdte ezt ő már gyermekkorában! Mily sok horgászörömet mulasztott ő évtizedeken keresztül csak azért, mert mai tapasztalatait nem szerezte meg idejében!

*

A felelet arra a kérdésre, mikép, hogyan fogjon hozzá a kezdő ahhoz, hogy a sporthorgászat titkaiba bepillantasson, igen egyszerű: miként a vadász, akár fiatal, akár öreg, Flaubert-puskával kezdi a tanulást, ha még nem volt puska a kezében és néhányat célba lő, azután pedig verebekre, varjakra, szarkákra gyakorolja egy ideig a lövést és fokozza lökészségét, de csak azután veszi kezébe a sörétes- vagy golyóspuskát, azonképpen a sporthorgász is először a majdnem minden vízben élő apróbb halakra, a keszegfélékre horgásszék. Nem utolsó és nem lemosolyogni való mulatság ám ez. Még a nagyobb halakkal elkényeztetett öreg sporthorgász is szívesen veszi egyéb jobb hiányában kezébe a keszeghorgot és elszorakozik biztos siker mellett nyári, vagyis melegebb évszakban ezzel órákon keresztül. Ha azután ezeket az apró halakat a konyhaszemélyzet nagy kétségbeesésére pucolás és elkészítés céljából haza is viszi, ez az apró hal ropogósra kirántva egy tál kitünő izü, szőröstől-bőröstől megehető halas ételt ad.

Bevezetésként az apró hal fogása a kezdő részéről nem csak azért célszerű, mert ez képezi a sporthorgászatnak abc-jét, amire szüksége lesz később, amidőn nagy rablóhalakra horgászik és apró hallal kell felcsalíznia horgát, tehát előbb ezeket kell megfognia, hanem azért is célszerű ez az eljárás, mert feltétlenül sikeres és mulattató, a kezdő horgász tehát már első alkalommal is meggyőződik arról, hogy mesebeszéd az, amikor azt mondják, hogy nagy türelem kell a horgászathoz és az unalmas. Persze, hogy itt is meg kell teremteni a siker alapfeltételeit, ami azonban — amint alább még látni fogjuk — igen könnyű dolog.

Vannak ugyan ritka, de szerintünk nem kívánatos kivételek, amidőn a kezdő mindjárt első alkalommal ió vízben nagy halakra horgászik és egy vagy több, mondjuk 2—3 kilós halat horgával szárazra is hoz. Az illető—

bár egészen ártatlan a siker felidézésében — természetesen kidüllesztett mellet, kivörösödött arccal kész sporthorgászt lát önmagában és csak következő alkalommal, amidőn kedvezőtlenebb mellékkörülmények között horgászik ugyanott ismét és órákon át nem fog semmit, jut annak a tudatára, hogy nem a véletlen, hanem a tudás, jelesen a halak életének ismerete az alapja a sikernek. Az ilyen ember néha el is veszíti a kedvét a horgászattól. Ez az eljárás a kezdő horgász bevezetésében épp oly helytelen, mint az, hogyha a kezdő vadászt legelőször valamely nagyvadra vezetjük és azt lövetjük meg vele, a helyett, hogy a fán ülő verebekkel és szarkákkal kezdené.

(Folyt. köv.)

Pontyjárás.

Írta: L. Kiss Aladár.

Utánnymás tilos.

(Folytatás.)

Tehát sohase az bántson, hogy egy vagy több napon át nem tudtam fogni pontyot, hanem igyekezzem a most már rendelkezésemre álló tapasztalatokból és megfigyelésekből helyes magyarázatát adni annak, hogy *miért nem tudtam pontyot fogni azon napok alatt?*!

A többszöri negatív horgászati eredmény adja meg azután az érdeklődést arra is, hogy figyelmemet életemben rátereljem a pontynak vándorlására, minek megismerése előre biztosítja nekem a horgászás jobb eredményét.

Megfigyeléseim alapján a pontyjárásnál háromféle változatot látok. Először a tömeges vándorlást, majd a falkában, rajokban való helyváltoztatást és azután az egyes, illetőleg elszórtan való megjelenését. Végül kutatom kell, hogy melyek azok az időszakok és mik hatnak közre akkor, amidőn horgászó területemen pontyot egyáltalában nem találok.

Ezen különböző számban és más-más időszakokban való jelentkezését egyszerűen természetadta állati ösztönére, másrészt a természetnek olyan külső kényszerére vezetem vissza, melynek ellenállni, életmódjára való behatása folytán sem képes, de nem is akar.

A ponty tömeges vándorlásra megindul akkor, midőn előrehaladott tavasszal ösztönüknél fogva felkeresik a melegebb mellék folyókat, jobban mondva a nekik megfelelő folyók árterületeit, hogy elívhassanak. Ahogy fellépnek a tavaszi áradások, a ponty ilyenkor már mozgékonyágát visszanyerte és téli fészket régen otthagya, összeverődik és óriási csapatokban megindul a mellék folyók felső folyásai felé, hogy a neki annyira alkalmas kiöntéseken, füves árterületeken, gáttal nem védett mezőkön töltsse el ivási idejét, legalább is addig, míg az áradások be nem állanak. A régi halászati törvényen alapuló tilalmi időszak is tulajdonképpen ezen időre esett, sőt, kivételesen a pontynál, belenyulott a nyár derekába.

Ezen tömeges pontyjárásnak a kontrája azután a visszavándorlás, mely azonban már időnként és szagatottabb tömegben jelentkezik.

Tehát a visszavándorlás első fázisa részlegesen az elívás után történik, a másodikat pedig egy különös jelenséggel kapcsolatban tapasztaltam, melynek bővebb magyarázatát, „A ponty kapása (pedzése).“ című közleményben adtam meg.

A pontyoknak az elívás helyekről történő *részleges* visszavándorlása abban leli magyarázatát, hogy az ivási helyekre törekvő pontyoknak csak egy megfelelő hányada ívik el és igyekszik azután vissza a folyó medrébe, míg

azonban egy bizonyos ismeretlen százaléka már nem tud elívni, amennyiben a később érkezettek már a víznek apadásba menő idején találják meg az alkalmas ivó területeket, tehát kénytelenek addig várni, míg egy másik áradás azt nekik lehetővé nem teszi. Ennek ismertetésére „A ponty ivása és ivadékvédelme.“ című fejezetben térek ki.

Amint látjuk, a tömeges vándorlás egészében az ivás előtti és ivás utáni időszakra esik.

Ennek pandantja azután a pontyoknak falkában való csoportosulása. Ezen jelenség is tulajdonképpen a vízváltásokra vezethető vissza, amely azonban már a nyári hónapokra esik, jobban mondva a tavaszi első nagy vízáradás után jelentkező áradásokra.

Nem lehet eléggé ismételni és méltatni azon intenzív behatást, melyeket a vízváltások (áradás és apadás) a pontyoknak helyváltoztatására gyakorolnak.

Miután a víz az elemük, magától érthető, hogy annak minden szeszélyéhez, hogy így fejezzem ki magam, alkalmazkodniok is kell.

Falkában való jelentkezésüket legjobban észre lehet venni minden egyes közelgő áradásnál és ősszel, midőn téli szállást keresnek.

És míg az ilyen falkában való csoportosulásuk a nyári kisebb-nagyobb áradások előtt erősebben, illetőleg nagyobb számban történik, a közvetlen rákövetkező kulmináció után azonban már kisebb számban jelentkeznek, addig ősszel ez a rajban való tömörülésük hosszabb ugyan, de egyszer jelentkezik és pedig akkor, abban az időszakban, midőn az időjárásnak hirtelen változása őket a téli szállások, állandó téli tartózkodási helyek (fészkek) keresésére indítja.

Hogy a nyári kisebb-nagyobb áradások előtt nagyobb számban jelentkezik, mint az utána beálló apadásoknál, a horgászati szempontot véve figyelembe, könnyen megmagyarázható.

A beállott áradások előtt a víz fokozatosan sebesedik ugyan, de legalább jó ideig még *tiszta* marad s így a horgászás reális, amennyiben a víznek tisztasága teljes alapot nyújt a horgászás jó eredményének fokozására; tudva egyúttal azt is, hogy a keletkező áradással szemben a ponty ilyenkor felvonulóban van a folyóvíznek felső folyása felé és az élelem felkutatásában a mozgása máról-holnapra hatványozódik. A megindult apadásnál azonban már meg kell várnunk a zavaros víznek tisztuló folyamatát és abban az időszakban, mely az apadás kezdetétől eltelik addig, midőn a ponty újból elkezdi enni a tisztuló vízben, a pontyoknak már nagy százaléka visszavonult (leszállt) az apadó, de zavaros vízzel együtt s így magától értetődik, hogy horgászati eredményünk sem lehet olyan jó, mint amely közvetlen az áradás előtt volt.

A tapasztalat azonban jóval mást mond akkor, ha két folyónak közelében, az egyiknek torkolatánál horgászunk és *a nem horgászott folyóvíznek áradása következik be*, amennyiben ilyenkor a horgászott vízterületünk állandóan tiszta marad.

Ezen utóbbi esetben az áradó folyóvízből a pontyok beszöknek a horgászott területünk tiszta folyóvizébe és tekintve, hogy a torkolatnál horgászunk, szép eredményt érhetünk el.

Megemlítem még, hogy a pontyok járása ezen esetben akkor legélénkebb, amidőn a másik folyóvíznek nyomása (áradása) *keletkezőben* van, vagyis megpezsdi. A teljes áradás fokozatos leérkezésével azonban ellenére annak, hogy horgászott vízünk tiszta, a pontyok járása (kapása) lassanként, sőt egyik óráról a másikra meg-

szünik és csak a beállott kulmináció után jelentkeznek ismét.

A falkákban való megjelenésük számbelileg véve figyelembe, nagyon különböző. A kapások (pedzések) jelzését és a fogások eredményét tekintve, jelentkeznek ilyenkor hármás, de jelentkeznek tiz-huszas csoportokban is. És mivel vízpezsdülésnél (közelgő áradásnál) evési ingerük is fokozottabb, ilyenkor ugyyszólva egész nap esznek, van kapás bőven, kivéve egy-két órai kihagyásokat, amidőn vagy kifogtuk már az ottlevőket, vagy pedig valamely ok miatt megzavartatva, otthagyták tanyánkat. De a megzavart és elment falkát rövid időn belül már egy másik követi. S ez eltarthat egy vagy több napig is, aszerint, hogy közeli vagy távoli áradás ér-e le hozzánk.

Már most nézzük azokat a jelenségeket (a pontyoknak kisebb csoportokban — falkákban — való megjelenését illetőleg), melyek előállnak akkor, ha a folyóvíznek olyan területén horgászunk, melynek deltája nagyon távol esik tőlünk, a másik esetben pedig, midőn két víz összefolyásánál közvetlenül az egyiknek torkolatánál vetjük ki horgainkat, ahogy arra fentebb már kitértem.

(Folyt. köv.)

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület választmánya f. évi június hó 7-én Répássy Miklós elnökle alatt ülést tartott, melyen jelen voltak: dr. Dobránszky Béla alelnök, Corchus Zoltán, Csörgey Titusz, Kuttner Kálmán, Paluzsa László, Stöger Mayer Alajos, Szalkay Zoltán, ifj. Zimmer Ferenc választmányi tagok.

Távollétüket kimentették: br. Inkey Pál, dr. Hirsch Alfréd, Hirsch Géza, dr. Isgum Ádám, dr. Lukács Károly, Purgly Pál, Végh János és Zimmer Ferenc.

Elnök üdvözölve a megjelent választmányi tagokat, felkéri a titkár a fargysorozat előadására.

1. Titkár bejelenti, hogy a Balatoni Halászati Társulat ez év január havában pamuthálóanyag behozatalának kieszközölését kérte. Ez ügyben a kereskedelemügyi miniszter a földmívelésügyi minisztérium közvetítésével értesítette az Egyesületet, miszerint a Németországgal folytatandó kereskedelmi szerződés tárgyalásai során a pamutfonalakból készült halászhálók vámjának oly mértékű csökkenése iránt fog intézkedés tételni, hogy a hazai hálógyártás létérdekei megóva legyenek.

Tudomásul szolgál.

2. Titkár bejelenti, hogy gr. Esterházy Ferenc tatatóvárosi hitbizományi uradalmának igazgatósága az Egyesületbe tagul kíván belépni.

A választmány a közgyűlés utólagos jóváhagyásának fentartásával a jelentkező igazgatóságot tagul felveszi.

3. Titkár felolvassa Zimmer Ferenc választmányi tag részéről írásban beadott azt az indítványt, hogy Csonka-Magyarország területén üzemben levő tógazdaságok névsorát az Egyesület az Országos Halászati Felügyelőség útján állíttassa össze; hogy a választmány küldjön ki egy szűkebb bizottságot, amely a magyar haltermelésre vonatkozó statisztikai adatok összeállítására az előmunkálatokat tegye meg; végül, hogy a Halászat szerkesztősége részéről kiutalt írói tiszteletdíjat az Egyesületnek felajánlja azzal a rendeltetéssel, hogy az kiindulását képezze egy külön kezelendő alapnak, amellyel a halászat köréből vett tárgyú pályamunkák díjazhatók lesznek.

A választmány beható tárgyalás után megállapította, hogy a tógazdaságok névsorát az Országos Halászati Felügyelőség megállapította és állandóan nyilvántartja; hogy a magyar haltermelésre vonatkozó statisztikai adatoknak összeállítása elháríthatlan nehézségbe ütközik, mert helytálló vallomás benyújtására még a hivatalos titoktartás pecsétje alatt is, senki sem kötelezhető. Minthogy a nyíltvizek fogási eredményei az új végrehajtási utasítás intézkedései értelmében a halászati társulatok részéről be fognak jelenteni, ez a legnehezebben megállapítható fétel könnyen összeállítható lesz. Ami pedig a tógazdaságok termését illeti, e téren csupán a becslésre lehet támaszkodni.

Az Egyesület céljaira adományozott írói tiszteletdíjat s annak rendeltetését a választmány tudomásul veszi s utasítja az ügyvezető titkár, hogy ennek értelmében járjon el.

4. A titkár jelenti, hogy a m. kir. földmívelésügyi miniszter ur az 1925. évi XLIII. t.-c. végrehajtására vonatkozó rendelet szövegét megküldötte az Egyesületnek s egyúttal felhívta az Egye-

sületet, hogy az ez ügyben folyó évi június hó 14-én d. e. 10 órakor tartandó értekezleten képviseltesse magát.

A választmány miután az elnök elháríthatatlan akadályoztatásáról tudomást szerzett, akként határozott, hogy az értekezleten a két alelnök és Zimmer Ferenc választmányi tagok jelenjenek meg, azonban a legnagyobb készséggel hozzájárul ahhoz, hogy az Egyesület képviselőiben a választmányi tagok bármelyike az értekezleten megjelenhessék.

A választmány ezután a végrehajtási utasítás szövegét teljes részletességgel és behatóan tárgyalta.

VEGYESEK.

Dr. Hirsch Alfréd †. A magyar haltenyésztés egyik kimagasló alakját ragadta el tőlünk a kérélnelhetetlen halál. Javakorban dőlt ki sorainkból f. é. július hó 7-én. Bár szívbaos volt, halála mégis váratlanul ért bennünket és lapzártakor történvén a gyászeset, az elhunyt kiváló érdemeinek, tiszteletre méltó egyéniségének illő méltatásával lapunk legközelebbi száma foglalkozik majd.

Temetése július hó 9-én volt igen nagy részvét mellett. Egyesületünk nevében Répássy Miklós ny. államtitkár, alelnök bucsúztatta és helyezte koszorút sírjára.

A halászati törvény végrehajtása.

Az új halászati törvény végrehajtása tárgyában f. évi június hó 14-én a földmívelésügyi minisztérium I. emeleti tanácstermében népes értekezlet volt, amely a végrehajtási rendelet szövegét igen értékes észrevételekkel egészítette ki. Ha figyelembe vesszük, hogy az új törvény életbeléptét az érdekeltek már évek óta szorgalmazták s alig várták, igen érthető, hogy az életbelépés eszköztét, a végrehajtási utasítás tervezetét a legnagyobb érdeklődés követte.

Az értekezleten Telljesnicky János, h. államtitkár elnökle alatt résztvettek a belügyminisztérium részéről dr. Kontz Endre, min. osztálytanácsos; az igazságügy-minisztérium részéről dr. Balás P. Elemér, min. osztálytanácsos; a földmívelésügyi minisztérium részéről Viczián Ede, Károlyi Sándor, Bartmann Miklós és Kuttner Kálmán, min. tanácsosok, Fischer Frigyes, min. osztálytanácsos, mint előadó, Csernyus László kir. mérnök, mint jegyzőkönyvvezető; az Országos Halászati Egyesület részéről Répássy Miklós és dr. Dobránszky Béla alelnökök és Zimmer Ferenc, vál. tag; az érdekeltek részéről dr. Kovács Vilmos és dr. Lukács Károly, mint a Balaton Halászati r. t. kiküldöttei, dr. Isgum Ádám, halászbérlő. Távolaradásukat kimentették Br Inkey Pál, az Országos Halászati Egyesület elnöke és dr. Tomcsányi V. Pál, a vásárosnamény—csapi halászati társulat elnöke.

A rendelet-tervezet szövegét az összes megjelentek idejekorán megkapták, sőt a halászati egyesület választmányának kiküldöttei észrevételeiket a halászati felügyelőség tagjaival előzőleg már közölték, s behatóan megtárgyalták, úgy hogy az értekezleten megjelent bizottság a rendelet szövegének legrészletesebb megvitatását — épen ezért — könnyen elvégezhette. Bár a bizottság még a rendelet szövegezési részleteivel is foglalkozott, mint-hogy a rendelet épen az értekezleten felhozott tartalmas észrevételek alapján újabb átdolgozásban fog részesülni, az értekezlet lefolyásának elaprózó ismertetése helyett azokat a főbb elveket fogjuk közölni, amelyeket az értekezlet elfogadott. A rendelet teljes szövege, annak megjelenési idejében, e lap hasábjain meg fog jelenni.

Hasznos viziállatoknak minősítették a halakon és rákokon kívül a békák és piócák, nehogy a két utóbbi viziállat fogásának ürügye alatt visszaélések történjenek.

Halászejgyeket csupán a nyílt vizek halászata közben kell a halászonak magánál tartani. Ez a körülmény még a pénzügyminisztériummal külön letárgyalandó lesz, s ennek eredménye fogja ezt a kérdést végérvényesen eldönteni. Az új törvény szövegéből és szelleméből meg-

állapíthatólag ugyanis a zárt vizeken való halászat gyakorlása — mint ez a külföldön is több államban van — halászejgy váltásához nem köthető.

A régítörvénytől eltérőleg Csonka-Magyarország területén a halászati tilalom nem halfajták szerint fog megállapítást nyerni, hanem a rendelet április 20-tól május 31-ig terjedő időre általános tilalmat ír elő, amely alatt — pisztrángos vizeket kivéve — halászni nem szabad. Ezt a tilalmat az értekezlet az elárasztott hullámtérre is kiterjesztette.

A nyílt vizekből kifogható halak legkisebb méretei ugy suly, mint hossz szerint fognak megállapítást nyerni azzal a kiegészítéssel, hogy piaci ellenőrzésnél 10% sulybeli eltérés nem kifogásolható. A legkisebb méretek megállapítása teljesen gyakorlati alapon, tényleges méretek alapján történt. A tógazdaságokból származó méreten aluli halaknak fogyasztás céljaira való eladása az értekezleten hosszabb vitát idézett elő, melynek eredménye az lett, hogy minden tógazdaság engedély nélkül csak bizonyos mennyiségű méreten aluli halat adhat el; amely mennyiség a tógazdaság kiterjedésével áll összefüggésben. Az ennél nagyobb mennyiségnek fogyasztás céljaira való eladását a földmivelésügyi minisztertől kell kérelmezni. A ponty és fogassüllő legkisebb méreteinek megállapítása természetesen sokkal liberálisabb, mint a nyílt vizekből származó halaké, mert az új törvény egyik legfőbb célja az ivadék védelme.

Megvitatás tárgyát képezte az is, hogy a törvényben „idegen“ halfaj megjelölés alatt minő halfaj értendő. Az értekezlet szerint idegen halfajnak olyan halfajták tekintendők, amelyek a halászati törvény életbeléptekor, 1888-ban Magyarországon nem voltak honosak.

A büntető eljárás szabályozására nézve az igazságügyminisztérium kiküldötte megemlítette, hogy a részletes szöveget írásban fogja a halászati felügyelőség rendelkezésére bocsátani.

Hosszadalmas és célunkon kívül fekvő dolog lenne az értekezleten elhangzott összes és a legkisebb részleteket is megvilágító észrevételeket felsorolni, azt azonban leszögezhetjük, hogy a kibocsájtandó rendelet annyi szakavatott és tapasztalt egyén bírálata és közreműködése után fog napvilágot látni, hogy annak rendelkezései — bárha sok tekintetben még a külföldet sem véve ki, ujak és uttörők lesznek — a magyar halászatnak előnyére és fejlődésére fognak szolgálni.

Adja Isten, hogy úgy legyen!

F.

A kecsge tenyésztése. Lapunk f. évi június hó 15-iki számában báró Szurmay Sándor igen érdekes dolgokat közölt a kecsgeről és a tokféléről s cikke végén felveti a kérdést: nem volna-e érdemes próbálkozni a kecsge mesterséges tenyésztésével olyan formán, mint a pisztrágnál történik? Legyen szabad e tekintetben az érdeklődők szives figyelmét felhívni arra, hogy ez irányban az oroszok már évekkal ezelőtt egészen pozitív eredményeket értek el. Erről a „Halászat“ is beszámolt 1913. július 15-iki számában, átvéve az „Allg. Fischerei Zeitung“ idevonatkozó közérdekű részleteit. Ezt a közleményt maga dr. Arnold J. írta, akit az akkori császári orosz halászati egyesület kezdeményezésére a földmivelésügyi kormány gazdasági osztálya küldött ki az idevonatkozó kísérletek megszervezésére, és pedig az egyesület kazani fiókjában.

A kísérletek annyiban sikerültek, hogy az ikrás halból elvett ikrát meg tudták mesterségesen termékenyíteni és az így megtermékenyített ikrát aztán ki is költötték megfelelő edényekben. Sőt az ily módon kikeltett kecsge ivadékát az oroszoknak az Ostendében 1914-ben tartott nemzetközi halászati kongresszusra sikerült elvinni s ott előadás keretében a kongresszus tagjainak is bemutatni.

Közvetlenül ez után azonban kitört a nagy háború.

Történt-e azóta valami vagy sem, nincs róla tudomásunk. Akkor még semmikép sem volt a dolog a gyakorlat számára készen. Különösen nagy nehézségkép említették azt, hogy ivarérett halakat csak a természetes vizekből lehet szerezni — a tóban tartott kecsgek petefészkei elzsirosodnak — és hogy aránylag kevés tejes halat lehet fogni. Nagyobb tömegű kecsge-ivadék termelése tehát egyelőre nehezen menne. Az akkori császári orosz halászati egyesület kazani fiókja a Volga mellett 1911-ben 10.000 darab, 1912-ben pedig 30.000 darab megtermékenyített ikrát költetett ki sikeresen.

Rm.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesülés szerint június hó folyamán a nagybani halarak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvizi élő ponty	nagy	38.000—42.000 K
	közép	36.000—38.000 „
	kicsi	30.000—36.000 „
„ jegelt „	nagy	25.000—32.000 „
	közép és kicsi	20.000—25.000 „
Fogassüllő	1·7 kg.-on felül	60.000—70.000 „
	1·0—1·7 kg.-ig	45.000—55.000 „
	0·5—1·0 kg.-ig	40.000—45.000 „
	0·5 kg.-ig	25.000—35.000 „
Jegelt harcsa	5 kg.-on felül	30.000—35.000 „
	2—5 kg.-ig	25.000—30.000 „
Csuka	nagy	30.000—35.000 „
	közép és kicsi	18.000—28.000 „
Balatoni keszeg és garda		6.000— 9.000 „

A kereslet lanyha, az árak ingadozóak.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

F. W. LÜHRIG A.-G. GÖTTINGEN SPORT- ÉS HORGÁSZÓ-ESZKÖZÖK GYÁRA

Világos és sötét bambusz-, Hickory-, Grenhart- és gerelyfából készült, valamint Tonkin-horgászbotok, dobó-, fonó- és csukahorgászásra szolgáló hasított horgászbotok, fa- és fémcsevék, olasz és közönséges fonócsalik, mesterséges csalétek halak és legyek, mindenfajta pedzók és horgok, elsőrendű kender- és selyemhorgászsínorok, halaskosarak és vedrek, kender- és drótzsákok stb. különleges gyártása.

KÉPES ÁRJEGYZÉKET KIVÁNATRA, MINTÁT SZÁMLA ELLENÉBEN KÜLDÜNK. KÉPVISELŐT KERESÜNK.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79—46. és 113—52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48—48, éjjel: Budafok 128.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tőgazdaságainkból kitenyésztett gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyagpontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3—2-sodratú, hosszú-szállú kenderfonalból készült, úgyszintén, halászkötelek, inslég, horog, halászcérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN
DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég
és kötél, hálófonal,
parafa-alattság, reb-
zsinór

minden mennyiségben kapható
ADÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-
híd között.
Telefon: József 61-48.

Fióközlet:
VII., Thököly-út 16.
A Keleti pályaudvar indulási
oldalával szemközt.
Telefon: József 61-17

Halászati és gazdasági felszerelések:

Központi iroda:
BUDAPEST,
V., Alkotmány-utca 20.

halászcsonakok, haltartók, csónakbárkák, apacsutok, nádvágókések, csákllyák, húzó- és kormányvezetők (kőrisfából), sport- és luxuscsónakok, evezők. **Kötélárúk:** ruhaszáritókötél, rudalókötél, nyakló, marha- és borjúkötél, istráng, szántógyeplű, nyereg stb. gyártása és eladása

Az árúk kiválóságáról
személyesen
meggyőződhet!

HIRMANN ISTVÁN IPARTELEPEI VÁC

Telefon: 179-51. **KÓSDI-ÚT 52.** • (Vasút mellett.) • **TELEFON 72.** Kérjen árajánlatot!

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

BUDAPEST
KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON { Közp. Vásárcsarnok: József 48—94.
Iroda Vámház-körút 13. " 35—39.
Fiók-üzlet József-tér 13. " 150—65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: **JÓZSEF 113-54.**

BUDAPEST

TELEFON éjjel: **JÓZSEF 49-06.**

ÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tőgazdaságok egész haltermését, **SZÁLLITUNK** a Magyar Tőgazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tőgazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tőgazdaságok részére különféle haltakarmányt.